

Udskriftsdato: 25. december 2025

KEN nr 9355 af 01/10/2001 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse P-23-01 om pension - invaliditetsydelse - Højesterets dom - genoptagelse

Ministerium: Beskæftigelsesministeriet

Journalnummer: J.nr.: 600303-01

Ankestyrelsens principafgørelse P-23-01 om pension - invaliditetsydelse - Højesterets dom - genoptagelse

Resume:

Der var ikke grundlag for genoptagelse af sag om invaliditetsydelse på baggrund af Højesterets domme om førtidspension.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at Højesterets praksis navnlig vedrørte bedømmelsen af omfanget af erhvervsevnenedsættelsen med henblik på hvilken grad af pension, der kunne tilkendes en ansøger, som opfyldte betingelserne for at få tilkendt førtidspension.

Efter Ankestyrelsens vurdering kunne denne praksis ikke uden videre anvendes i sager om tilkendelse af invaliditetsydelse, hvor ansøgeren netop ikke opfyldte betingelserne for at få tilkendt førtidspension, fordi ansøger uanset de helbredsmæssige forhold faktisk udførte erhvervsarbejde i betydeligt omfang.

Love:

Lov om social pension - lovbekendtgørelse nr. 615 af 26. juni 2001 - § 18

Lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. - lovbekendtgørelse nr. 485 af 29. maj 2007 - § 21

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en nu 57-årig tale-/hørepedagog med kronisk træthedssyndrom. Ansøger kunne klare dette arbejde på grund af muligheden for selv at tilrettelægge sit arbejde, med forberedelse hjemme og i alt 19 ugentlige konfrontationstimer om ugen.

Kommunen havde givet afslag på invaliditetsydelse, og det sociale nævn havde tiltrådt afgørelsen

Ansøger havde anmodet nævnet om genoptagelse af sin sag om invaliditetsydelse på baggrund af højesteretsdommene om førtidspension.

Nævnet meddelte afslag på genoptagelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt der var grundlag for genoptagelse af sager om invaliditetsydelse på baggrund af højesteretsdommene på førtidspensionsområdet.

Afgørelse:

Ankestyrelsen var enig med det sociale nævn i, at der ikke var grundlag for at genoptage ansøgers sag om invaliditetsydelse på baggrund af Højesterets domspraksis på førtidspensionsområdet.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at Højesterets praksis navnlig vedrørte bedømmelsen af omfanget af nedsættelsen af erhvervsevnen med henblik på, hvilken grad af pension, der kunne tilkendes en ansøger, som opfyldte betingelserne for at få tilkendt førtidspension.

Efter Ankestyrelsens vurdering kunne denne praksis ikke uden videre anvendes i sager om tilkendelse af invaliditetsydelse, hvor ansøgeren netop ikke opfyldte betingelserne for at få tilkendt førtidspension, fordi hun uanset de helbredsmæssige forhold faktisk udførte erhvervsarbejde i betydeligt omfang.

Tilkendelse af invaliditetsydelse efter lovens § 18 forudsatte, at ansøgeren ville have ret til mindst mellemste førtidspension, såfremt hun ikke havde erhvervsarbejde. Det var også en betingelse, at helbredstilstanden medførte en nedsættelse af erhvervsevnen med omkring 2/3 i forhold til det konkrete arbejde, som hun udførte, og at hun således udførte en særlig indsats i betragtning af invaliditeten.

Ankestyrelsen fandt ikke, at ovennævnte betingelser for at tilkende invaliditetsydelse var opfyldt på tidspunktet for kommunens afgørelse den 3. november 1998.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøgers helbredsmæssige problemer i form af træthed og besvær med koncentration og opmærksomhed efter Ankestyrelsens vurdering ikke medførte en sådan betydelig nedsættelse af erhvervsevnen i forhold til ansøgers arbejde som tale- og hørepædagog, hvor ansøger havde mulighed for selv at disponere sin arbejdstid og dermed i et vist omfang kunne tilrettelægge arbejdet under hensyn til sit helbred.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.